

nas čaka na svetu dobrega ali slabega. Doma nam pravijo, da bomo vse to še prezgodaj dočakali in da bi bilo bolje, če bi sploh vsega ne doživeli, kar nas čaka.

Kaj pa na onemle fantu tamle — tistile temni in čemerni pogledi pomenijo? Vidi, da se tovarišu dobro godi, pa bi najrajši videl, da bi se mu hudo. Skozi tiste oči gleda grda nevoščljivost.

In spet je najti takih oči, katerih radovedni pogledi iščejo samo nedostojnih prizorov v slikah, nečednega branja in pisanja po knjigah in pismih in... in... nočemo več zapisati. Upamo, da vi takih oči nimate.

In prav je, če jih nimate. Zakaj grešno oko pelje na napačno pot življenja, in tistim, ki gledajo z grešnim očesom, se nikdar ne bo izpolnila tista vsesplošna človeška želja, ki jo je naš nebeški Učenik označil z besedami: »Blagor njim, ki so čistega srca, zakaj Boga bodo gledali.«

J. E. Bogomil:

Men Tupan in Balavs.

Slišal je, ko so se njegovi bratci in sestrice učili o slavnem Martinu Krpanu, slovenskem junaku, ki je slavno premagal Brdavska.

Zvečer so se otroci še dolgo pogovarjali o junaku Krpanu, v duhu so gledali dogodek za dogodkom, in celo mali Jožko je hotel biti deležen pogovorov o možu, ki ga je on po svoje imenoval Men Tupan.

Men Tupan!

Jožko je dobil od Miklavža konja. Tako napol živega, Premikal je glavo in vrat, prestavljal je prednji in zadnji nogi, gledal je lahko naprej ali nazaj. Seveda, če mu je Jožko pomagal. Takrat je torej zaživel v Jožku Men Tupan. Pa je svetoval bratu: »Ti bodi Balavs, jaz pa Men Tupan. Veš, pa se moraš pustiti, da te bom vrgel na tla, pa glavo ti bom odsekal. Vse bom naredil kar nalašč. Nič se ne boš udaril, ko boš padel. In kri tudi ne bo nič tekla; glavo bom samo nalašč odrezal.«

Pa je šlo. Domača hiša je morala gledati, kako se bósta Men Tupan in Balavs...

Ubogi Men Tupan! Prignal je svojega konjiča na bojišče, sedel je nanj, toda malo prejunaško. Zaškripalo je pod njim, in nesrečni konjiček se je sesedel, preden se je začel boj.

Gledalci so bušnili v smeh, Men Tupan v jok, Balavs je pa gledal. Čez pet minut se je pa vršil že nov boj. Brez konj, kar je tako bolj varno. In je šlo dobro, brez joka in krvi. Men Tupan je vsak dan zmagal, in Balavs je bil vsak dan na tleh.

Drugi dan pa narobe. Hočemo reči: Bratec je bil Men Tupan, Jožko pa Balavs. Smejala sta se pa vselej oba: tisti, ki je ostal živ, in tisti, ki je moral biti mrtev.